

Zatímco hospodářská krize vyostřuje napětí mezi státy a urychluje závody ve zbrojení, mezinárodní proletariát, sjednocený napříč všemi hranicemi, v tento prvomájový den, poznamenaný morem a větrem bídy a války, znovu vyráží do boje s umírajícím buržoazním světem: KOMUNISMUS !

Obchodní válka o vakcíny, která se rozpoutala mezi státy, jim brání řešit zdravotní krizi. To také ukazuje, že režim kapitálu, založený na zisku a vykořisťování námezdní práce, je režimem umírající společnosti, která je dnes neschopná poznání a činů.

Namísto sjednocení vědeckého a technického úsilí ve společné snaze o omezení jejího šíření, což je možné pouze ve společnosti, která se posunula za rámec obchodu, dala pandemie naopak další podnět k vyostření protikladů a ke konfrontacím mezi národními buržoaziemi, a to zejména mezi různými bloky a aliancemi.

Ani jeden stát neváhal obětovat své dělníky při obraně „národního hospodářství“, což pouze znamená národního kapitálu, s cílem získat tímto způsobem výhodu nad svými konkurenty.

Vakcíny, které by měly být volně dostupné celému lidstvu, se staly zbraní bohaté buržoazie proti chudým třídám méně průmyslově vyspělých zemí a nástrojem diplomatického či vojenského nátlaku.

Ekonomická krize způsobená nadvýrobou zboží, kterou pandemie ještě zhoršila, způsobuje nezaměstnanost po celém světě. V této situaci dělnická třída všude vidí, jak se její podmínky zhoršují.

Ve všech zemích se urychlil úpadek malé a střední buržoazie; většina jejich obchodních a drobných výrobních aktivit je uzavřena, zatímco zisky a příjmy velkých korporací stále rostou.

Mzdy pod hranicí životního minima, pracovní doba tak dlouhá, že nezbývá čas na žádnou jinou lidskou činnost, stále zběsilejší pracovní tempo, nezaměstnanost, trvalá nestabilita práce a nejistota, dvojnásobné vykořisťování proletářských žen; to jsou vyděračské metody vnucené dělnické třídě ve prospěch ekonomických privilegií neschopné buržoazie, kterou již dávno dějiny zatratily.

Tváří v tvář tomuto útoku buržoazního režimu v mezinárodním měřítku musí být odpověď dělnické třídy stejně rázná.

Po celé planetě již dochází k dílčím snahám o skutečný třídní boj. Objevují se v některých kategoriích proletariátu, často těch nejvíce utlačovaných proletářů. Tyto boje ukazují, že menšina proletářů vědí, že jsou vykořisťovány, a bouří se proti jármu kapitálu, třebaže se jim nedaří zcela sjednotit a vést drtivou většinu proletářů, kteří jsou často stále ovládáni iluzemi reformismu.

Vláda kapitálu se stává stále despotičtější a militarističtější, a to i ve státech, které se prohlašují za demokratické. Všude se posilují zákony proti stávkám a třídně založeným odborům a množí se populistická, rasistická, nacionalistická a nábožensky extremistická hnutí, která jsou připravena podpořit represivní aparát státu proti jakémukoli pokusu o proletářskou vzpouru.

Proletariát však nemá z obrany buržoazní demokracie, která je jen maskou jeho bezohledné diktatury, žádný prospěch.

Ekonomická krize, prohloubená pandemií, dopadá na finanční situaci států; výnosy z daní se prudce propadly, zatímco intervence na pomoc kapitalistům nafukují veřejný dluh.

Ačkoli je třeba vyvinout velké úsilí k posílení světového systému zdravotní péče, k drastickému omezení šílené nadvýroby zbytečného zboží a k obraně těch přírodních zdrojů, které umožňují přirozenou reprodukci živočišných a rostlinných druhů, je zřejmé, že nic se v rámci kapitalistického uspořádání, pokud jde o účel a funkci společenských sil a zdrojů, nezmění a ani změnit nemůže.

A přitom se stále zvyšuje růst vojenských výdajů. Větší státy přikračují k agresivním postojům, aby si zajistily kontrolu nad regiony a strategickými oblastmi, a připravují se na novou všeobecnou válku. V roce 2020 přesáhly světové vojenské výdaje neuvěřitelných 1,83 bilionu dolarů, což je v reálném vyjádření o 3,9 % více než v předchozím roce.

Ekonomická krize neskončí s koncem pandemie. A krutě dopadne na pracující a střední třídu. Zároveň však zachvátí celé finanční, průmyslové a obchodní sektory. Napětí mezi největšími ekonomikami a imperialismy se bude dále zvyšovat: USA, Čína, Rusko, Německo, Japonsko, Velká Británie, Francie...

V této kritické situaci se proletariát – třída, která byla vždy internacionální, fakticky i svým historickým osudem – musí ohlédnout zpět a znovu objevit velkou sílu svých mocných ekonomických a politických organizací, těch, které před půldruhým stoletím „šturmovaly nebe“ za Pařížské komuny a před sto lety roztráslly všechny vládnoucí třídy světa, úspěšně převzaly moc v Rusku a nastolily vlastní diktaturu.

První proletářský stát byl zničen zevnitř stalinistickou zradou; čeká nás ještě dlouhá cesta, než se z této porážky vzpamatujeme, ale čas přijde.

Proletariát pak odmítne veškerou nacionalistickou omezenost, veškerou národní solidaritu s vlastní buržoazií. Odmítne-li se vydat cestou třídní kolaborace, na kterou jej lákají sociálně demokratické strany a kolaborantské odbory, posílí proti nim proletariát své organizace: své skutečné odborové organizace, které jsou nezbytné pro obranu jeho každodenních podmínek, a svou stranu, nepostradatelný orgán k vedení boje proti buržoazním státům ve jménu světové komunistické revoluce.

Mezinárodní komunistická strana

International communist party – www.international-communist-party.com